

کتاب روت

درواره کتاب روت

ویشتر از هزار سال، قبل از دنیا بیمن عیسای مسیح کتاب روت بنوشت بیبه که اتا بیگانه ره خدا نظر هکرده و وه جدۀ داوود پادشاه که عیسای مسیح از ونه ریشه هسه بیبه. روت کتاب اتا از دتا کتاب موقدس هسه که درواره زن بنوشت بیبه.

روت کتاب سرگزشت اتا اسرائیلی خنواده یعنی الیملیک هسه که با شه زنا نعومی و دتا ریکا محلون و کیلون که خشکسالیسه مجبور بیبه اسرائیل و شه ملک و اموال ره ترک هکنن و اسرائیل همسایه یعنی موآب که بتپرست بیبه بورن. چون اون دوره اسرائیل هیچ پادشاهی نداشت و حکومت محلی داشته و همه جا هرج و مرج بی به و ویشتر مردم گناه کردنه و خدا ره از یاد بورد بیبه. این خنواده موآب دله موندگار بیبه و محلون و کیلون با دتا موآبی کیجا یعنی عریه و روت ازدواج هکرده و حدود ده سال بگذشته که نعومی شه مردی و دتا ریکا ره از دست هدا و هیچ کسی دیگه نداشت و زندگی ونسه تاریک بی به که پشتوسه خدا دواره اسرائیل ره برکت هدا و خواسه که اسرائیل بردگرده اما روت به خاطر ایمانی که به اسرائیل خدا بیارده و شی مار ره نخواسه تنها بی پله ونه همراه اسرائیل بورده و همون موقع فصل تاشی بی به و روت خوشه چینی ونسه شه مردی فامیل یعنی بوغز زمین بورده. وقتی نعومی خوردار بیبه که بوغز الان وشون گت فامیل و سرپرست هسه و تنها کسی هسه که طبق اسرائیل قانون اگه روت جه ازدواج هکنه وشون ملک و اموال ره که نعومی مردی ونسه هسه ره دواره بردگرده و هم اگه روت پسردار باوه اون ریکا الیملیک و محلون نوم ره شه خاندان دله زنده کنه همینسه نعومی بوغز جه بخواسه و بوغز هم قبول هکرده.

کوچ کشی

۲-۱ خله ساله پیش که اسرائیل مملکت هیچ پادشاهی نداشت، اسرائیل دله قحطی و خشکسالی بیمو. اتا مردی که ونه نوم الیملیک و ونه تبار افراته ای بی به، با شه زنا نعومی و دتا ریکا (محلون و کیلون)، بیت لجم بهودا دله زندگی کردنه. و خشکسالی وشون ره مجبور هکرده تا شه خاک ره ترک هکنن و غریب جا یعنی موآب دله کوچ هکنن. ۳ اما ات کم بعد نعومی مردی الیملیک بمرده و ونه زنا و ونه دتا ریکا موآب دله مونده گار بیبه. ۴ نعومی دتا ریکا، دتا موآبی کیجای جا عروسی هکرده و حدود ده سال باهم زندگی هکرده. اتای نوم عریه و اتای دیگه نوم روت بی به. اما ده سال بعد، ۵ نعومی شه دتا ریکا رم از دست هدا، و نعومی بمونسه با دتا پسر زن.

با وفایی روت

۶ نَعومی تصمِیمِ بیته با شه پسر زَنونِ موآبِ جا بیتِ لِحِمِ بَرِدِگَرِدِن، چونکه بَشْتوسه که خِداوند شه قوم ره کُمیکِ هکِرده و وشونِ سرزمین ره بَرِکت و فِراوونی هِدائه. ۷ اَمّا وقتی که خواستنه موآبِ جه راه دَکفِن تا یهودای سرزمین بورن، ۸ نَعومی پسر زَنون ره باته: «هر کِدومِ شما شه مارِ سیره بورین. لازم نی‌یه مه هِمراه دِواشین، خِداوند شما ره بَرِکت هده که به من و به مه ریکائون خوبی هکِرِدنی. ۹ خِداوند جا خوامه که دِواره شما شی بکنین و خشبخت باوین.»

بعد نَعومی شه پسر زَنون ره خِش هِدائه و خداحافظی هکِرده. پسر زَنون بِلند بِلند برمه بکِرده ۱۰ و باینه «اما خوامی ته هِمراه بی‌بیم و ته مَرَدِم جا زندگی هکنیم.»

۱۱ اَمّا نَعومی باته: «جانِ دِترون، چی شی وِسّه خوانی مه هِمراه بی [۱] بین؟ بَرِدِگَرِدین، شه پی‌یر سیره بورین. مگه من تومّه دِواره پسرِدار باوم که شِمه شی باون؟ ۱۲ من خله پیرمه، مگه من دِواره تومّه شی بکنیم؟ حتی اگه همین آمِشو شی بکنیم، پسرِدار باوم، ۱۳ شما دتا وشونِ گت ببین سه صبر کیننی؟ هیچکس جا عروسی نکیننی؟ جانِ دِترون، شما دتای سرنوشت سه من ناراحتمه. خِداوند آتا جور مِرِه بزوهه که شِمه زندگی ره هِم تلخ هکِرِدمه.»

۱۴ دِواره پسر زَنون بِلند بِلند برمه بکِرده. عَرپه شه شی مارِ دستِ خِش هِدا و بورده، اَمّا روت وره کَشّه بیته و وره ول نکِرده. ۱۵ نَعومی روت ره باته: «بوین دِترِ جان، ته یاری شه مَرَدِم و شه خدایِ پلی بورده، تو هِم بور.»

۱۶ اَمّا روت شی مارِ باته: «مِرِه مجبور نکِن که تره ترک هکنیم و بورم، چونکه هر جا بوری ته هِمراه اَمّه، هر جا بَمونی ته هِمراه مومّه، ته مَرَدِم مه مَرَدِم و ته خِدا مه خِدا بوئه. ۱۷ خوامه جایی که تو مِرینی من بَمیرم و ته پلی دفن باوم، خِداوند مه سر بَدترین پلا ره بیاره اگه بجز مرگ آتا چی دیگه مِرِه ته جا جدا هکنه.» ۱۸ نَعومی چونکه بَدیه روت شه حَرَفِ سر بَمونسه، و اصلاً راضی نانه بوره، دیگه هیچی وره ناته.

۱۹ نَعومی و روت با هم بیتِ لِحِمِ طَرَفِ راه دَکِتنه. وقتی بَرِسینه، اونجه مَرَدِمون خِشحال ببینه و زَنون همدیگه جا پَرِسینه، «واقعاً وه نَعومی هسه؟»

۲۰ نَعومی وشونِ باته: «مِرِه دیگه نَعومی، یا خِشحال وَنگ نکینن، مِرِه مارِه، یا تلخ، وَنگ هکنین، چونکه گت خِدا مه زندگی ره تلخ هکِرده. ۲۱ دست پر بوردمه، خِداوند مِرِه خالی بَرِدِگَرِدسه، چی شی وِسّه مِرِه نَعومی وَنگ کیننی؟ وقتی که خِداوند شه رو ره مه جا بَرِدِگَرِدنیه؟ گت خِدا آن گتی پلا مه سر بیارده.»

۲۲ اون وقتی که نَعومی و روتِ موآبی بیتِ لِحِمِ دلّه بی‌بیمه جو تاشی شروع بی بی‌یه.